

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB2 : 1847

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB2 : 1847", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2002 , s. 1a.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb2-txt-shoot-n67.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 20

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB2:67

#

Min Existents som Forfatter er den lumpneste og nedrigste man kan tænke sig. Det kan jeg nu i en ganske anden Forstand siges at have forskyldt – og jeg lider forsaavidt skyldig ɔ: i Forstaaelsen med Gud. Mod Mskene har jeg qua Forfatter ikke blot Ret men uendeligt meget Mere.

Men tillige er min Existents den interessanteste som er ført af nogen Forfatter i Danmark. Just af den Grund vil jeg ubetinget blive læst og studeret i Fremtiden. Hele Europa arbejder paa en Demoralisation – men i Kiøbh. ere Forholdene saa smaa, at mine lagttagelser og Beregninger kan aldeles magte dem. Men dette vil blive yderst interessant. Jeg er som en Læge der har et fuldstændigt Præparat, men hell. ikke saa stort, at det ikke er til at overskue.

Hvilken snigende Usselhed her er drømmer man ikke om. At selv min Skrædder næsten var bange – naturligviis, at man skulde tage ham med, og skrive saa længe om ham, at han tabte sine Kunder. Det havde ypperligt ladet sig gjøre, thi til hvem skulde man henvende sig, for at belyse en saadan Usselhed. Der er jo snart ikke andre end Medskyldige – som altsaa vilde finde det var endnu mere Commerce.

Selv fornemme og rangerende Personer deeltage deri. Ak, thi hvor mange Msk. have Idee-Undseelse, de fleste maa tvinges ved Hensynet. Og naar dette nu aldeles er taget bort, ja naar det næsten er farligt at vise, at man har Anstændigheds-Følelse: ja saa stikker Raaheden frem lige saa godt i Rangspersoner som i den simpleste Mand.

Det Hele er en Conspiration, og derfor har man tilsidst Ingen at tale til – om hvor lumpent det Hele er. Og det danske Sprog strækker ikke stort længer end til Kiøbhv: altsaa er Enhver, som er udseet til Misundelsens Offer, eo ipso fangen.

Man gjøre blot det Forsøg: i et andet Sprog at fortælle den kiøbhavnske Smaalighed – og man vilde væmmes derved. Men nu er dette gjort umuligt. Thi at skrive paa dansk derom er unyttigt, da man Ingen har at skrive for uden dem, som i Egenskab af Sammensvorne, igjen ville forlyste sig ved dette ny Commerce.